

hodnutí úplně strana, která nárok na náhradu útrat uplatňuje. V daném případě nebylo na sporu, že obě tyto podmínky jsou splněny. Bylo tedy povinností žal. úřadu, aby přikročil ke zkoumání nutnosti likvidovaných nákladů právního zastupování, a nemohl se zhostiti této své povinnosti zamítnutím nároku vůbec z toho důvodu, »že nebylo potřeba, aby obec dala se zastupovati advokátem, protože řízení, do něhož se pustila, bylo zbytečné, protože není předpisu, který by ustanovoval, že obec ručí za případné škody při nehodě vzniklé špatným stavem cest v obci.«

Č. 12.186.

Vodní právo (Slovensko): Při rozvrhu příspěvků na udržování regulačního kanálu na jednotlivé uživatele ve smyslu § 40 odst. 2 zák. čl. XXIII:1885 je směrodatným jedině poměr užítku, nikoliv však otázka, jaké plusnáklady vzejdou majiteli vodního díla novým jeho užíváním činitelem, jemuž na základě pravoplatného konsensu vodoprávního je povoleno provedení kanalisace s vyústěním odpadu do tohoto kanálu.

(Nález ze dne 4. prosince 1935 č. 19.964/35.)

V ě c: Sernanské regulační družstvo v M. proti zemskému úřadu v Užhorodě o svádění splaškových vod.

V ý r o k: Na ř. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem župního úřadu v Mukačevě z 19. prosince 1927 bylo ředitelství státních drah v K. na základě § 168 zák. čl. XXIII:1885 dáno vodoprávní povolení k provedení kanalisace v budově pro udržování dráhy v M. s vyústěním odpadu do kanálu zvaného »mukačevskopolanecký kerepec«, náležejícího stěžujícím si družstvu v M., a co do výše příspěvku požadovaného družstvem za užívání jejího kanálu k odvádění odpadových vod řečené kanalisace bylo ředitelství drah odkázáno na smírnou dohodu, příp. na pořad práva. K odvolání družstva ministerstvo zemědělství výnosem ze 17. února 1930 zrušilo zmíněný vodoprávní výměr, pokud šlo o poplatek pro řečené družstvo za vyústění kanalisace do jeho kanálu, a uložilo vodoprávnímu úřadu I. stolice, aby po doplnění provedeného řízení o sporné příspěvkové povinnosti rozhodl na základě § 40 odst. 2 zák. čl. XXIII:1885.

Městský notářský úřad v Mukačevě jako I. stolice vodoprávní, doplniv řízení, stanovil výměrem z 25. listopadu 1931 příspěvkovou povinnost ředitelství státních drah v K. k udržování kanálu družstva částkou Kč 500— ročně, počínaje dobou zřízení kanalisace, t. j. od 1. ledna 1923. Toto rozhodnutí své opřela I. stolice o předpis § 40 odst. 2 zák. čl. XXIII:1885 a co do výše příspěvku vycházela z § 15 odst. 2 zák. čl. XIV:1884, podle něhož majitelé jednotlivých objektů jsou povinni přispívat k udržovacím nákladům v proporci, o kolik by stálo více udržování vlastní stavby, kdyby nebylo ochranného díla.

Odvolání ředitelství stát. drah v K. nař. rozhodnutím zemský úřad v Užhorodě vyhověl a určil příspěvek státní dráhy k udržování zmíněného kanálu na základě § 40 zák. čl. XXIII:1885 částkou Kč 100.— ročně po dobu trvání kanalisace počínaje dnem 1. ledna 1923.

Jednaje o stížnosti, do rozhodnutí tohoto podané, vycházel soud z těchto úvah: — — — —

Předmět sporu tvoří otázka, jakým obnosem má státní železniční správa přispívati na udržování regulačního kanálu, náležejícího vlastnický stěžujícím si družstvu z toho titulu, že ho na základě pravoplatného konsensu vodoprávního užívá k odvádění splaškových vod z úřední, t. zv. sekční budovy v M., sloužící k ubytování železničních zaměstnanců.

Po stránce právní založil žal. úřad své rozhodnutí na ustanovení § 40 odst. 2 zák. čl. XXIII:1885 o vodním právu, vysloviv při tom názor, že družstvem dovolávaného — a také úřadem I. stolice aplikovaného — předpisu § 15 odst. 2 zák. čl. XIV:1884 o regulaci řeky Tisy a jejích přítoků se na daný případ použití nedá v podstatě proto, že předpis ten stanoví příspěvkový klíč pouze pro ty případy, kde se regulačním zařízením, k jehož udržování má příspěvek sloužiti, dostává určitým objektům, zde taxative vyjmenovaným, výhody, spočívající v ochraně proti vodám povodňovým, že však tato kriteria v daném případě dána nejsou, když jde o pouhé užívání odvodňovacího kanálu ke svádění odpadních vod a nikoliv k ochraně objektů, jak je cit. předpis vypočítává.

Proti tomuto právnímu názoru vznáší družstvo jedinou námitku, poukazujíc na to, že družstevní hráz, vzdálená od řeky Latorice asi 1.5 km chrání také sběrací zařízení železniční proti povodním, vzcházejícím ze vzdouvání řeky Latorice. Leč družstvo během celého řízení správního se o této ochranné funkci svého kanálu nikdy nezmínilo a uplatňuje tedy teprve ve stížnosti k tomuto soudu podané novou skutkovou podstatu, na jejímž základě správní úřady nerozhodovaly. Již proto nemůže ani nss podle § 6 zák. o ss tuto novou skutkovou podstatu vzíti za základ svého rozhodování.

Dlužno proto vycházeti z nevyvráceného názoru žal. úřadu, že spornou otázku jest řešiti z ustanovení § 40 odst. 2 vod. zákona z r. 1885.

Pokud se stížnost námitkou, resp. pouhou poznámkou, že zásadám, obsaženým v posléze uvedeném ustanovení, neodporuje § 15 odst. 2 zák. čl. XIV:1884, ba že zásady tyto jsou obsaženy i v § 110 zák. čl. XXIII:1885, snaží dáti ustanovení cit. § 40 odst. 2 ten smysl, že příspěvek podle tohoto ustanovení má býti stanoven podle stejných zásad jako klíč, o němž mluví § 15 odst. 2 zák. z r. 1884, t. j. že za základ má býti vzata výše nákladů, které majitel chráněného objektu užíváním zařízení družstevního ušetří, nemá pravdu. Předpis § 40 odst. 2 vod. zák. má zcela samostatné ustanovení, jak má přispívání na jednotlivé uživatele býti rozvrženo, když stanoví, že se to má státi podle poměru užitku (v autentickém textu maďarském se tu praví: kik obbol hasznót húznak, haszonarány lag hozzájárulni tartoznak). To tedy znamená, že si úřad

musí předem zjistiti a zhodnotiti výhody každého jednotlivého účastníka a poměr těchto výhod určití za klíč k dalšímu rozvrhování udržovacích nákladů, t. j. podle tohoto poměru rozdělití úměrně tyto náklady na každého jednotlivého uživatele.

Z toho však, co bylo právě dovedeno, je také již patrné, že žal. úřad, jak stížnost správně vytýká, v daném případě nepostupoval správně, neboť otázka, jak velké plusnáklady družstvu novým užíváním vzejdou, musila podle řešení právě naznačeného zůstatí mimo úvahu. Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost.

Č. 12. 187.

Vodní právo. — Řízení správní: * Rozhodnutí okresního úřadu, jímž se stanoví klíč pro rozvrh příspěvků k vodnímu družstvu podle §§ 66 a 67 čes. vod. zák., není rozhodnutím konečným.

(Nález ze dne 4. prosince 1935 č. 20.064/35.)

Věc: Vincenc Z. a spol. proti okresnímu úřadu v Pardubicích o rozvrh příspěvků k vodnímu družstvu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Rozhodnutím okresního úřadu v Pardubicích ze 17. února 1932 bylo stížnosti 90 zájemníků do repartice nákladů rekonstrukce t. zv. II. části regulační (Lučního potoka), provedené svého času vodním družstvem pro melioraci pozemků v S., na všechny členy tohoto vodního družstva, a sice i na zájemníky z regulační skupiny I., vyhověno z toho důvodu, že rozvrhem příspěvků na všechny členy družstva porušeno bylo ustanovení §§ 66 a 67 v. z., ježto nebylo přihlédnuto k tomu, kdo z rekonstrukce má prospěch, a dále porušeno bylo ustanovení § 36 stanov, podle něhož náklad na udržování vodních staveb má býti v první řadě hrazen z udržovacího fondu, resp. z pokut, a teprve kdyby tyto zdroje nestačily, má býti rozvržen podle stejných zásad a stejným způsobem, jak je předepsáno při původním rozvrhu na stavbu.

Když v důsledku tohoto rozhodnutí družstvo provedlo novou repartici zmíněných příspěvků, podali proti rozvrhu tomu námitky dnešní st-lé, domáhající se toho, aby náklady na rekonstrukci regulace byly rozvrženy na všechny členy družstva. Námitkám těmto nevyhověl okres. úřad v Pardubicích nař. rozhodnutím v podstatě z toho důvodu, že provedené rekonstrukční práce je považovati za práce udržovací, provedené důkladně a ve větším rozsahu, jak toho skutečně zpustošené potočiště vyžadovalo, a že tedy vodní družstvo bylo podle výměru okresního úřadu ze 17. února 1932 povinno provéstí nový rozvrh příspěvků tak, jak v původním rozvrhu na stavbu je předepsáno. — Rozhodnutí toto je označeno jako rozhodnutí konečné.

Maje rozhodovati o stížnosti musil si nss z důvodu zkoumání své vlastní příslušnosti (§ 4 zák. o ss) v první řadě zodpovědětí otázku, zda nař. rozhodnutí je rozhodnutím poslední přípustné stolice správní, ježto